

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 8814201502
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8814201502.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci oprávneného: mal. H. V., bytom Z. XXX/X, XXX XX Y. nad V., zastúpený matkou H. V., bytom Z. XXX/X, XXX XX Y. nad V., práv. zastúpeného JUDr. Martinom Šaffom, advokátom, so sídlom Kalinčiakova 2729/10, 093 01 Vranov nad Topľou, proti povinnému: E. V., bytom XXX XX F. XXX, zastúpenému: JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, o vymożenie dlžného výživného v sume 240,32 Eur a bežného výživného v sume 150,- Eur mesačne s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súd Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 11Er/145/2014, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. apríla 2016, č. k. 22CoE/10/2016-145, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie oprávneného z a m i e t a.
- II. Povinný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo dňa 10. augusta 2015, č. k. 11Er/145/2014-101, žiadosť povinného o zastavenie exekučného konania zamietol spolu so žiadosťou povinného o odklad exekúcie. Exekučné konanie sa začalo na základe návrhu oprávneného zo dňa 25.02.2014 a poverenia Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 27.02.2014. Súdny exekútor začal exekúciu na vymożenie istiny vo výške 303,22 Eur dlžného výživného a bežného výživného počnúc mesiacom apríl 2014 vo výške 150,- Eur + preddavok vo výške 570,- Eur. V danom prípade bol exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 21.10.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.12.2013 a vykonateľnosť dňa 21.12.2013 (ďalej len „rozsudok“). Na základe tohto rozsudku súd povinného zaviazal platením výživného na maloleté dieťa vo výške 150,- Eur, vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Povinný podané žiadosti odôvodnil svojím postupom, ktorý bol podľa jeho názoru v súlade so zákonom a svojou dobromyseľnosťou, v zmysle ktorej si riadne plnil svoje povinnosti a snažil sa vec vyriešiť k spokojnosti oboch strán. Súdu predložil doklady o platbách, ktoré vykonal nasledovne: dňa 14.11.2013 zaplatil sumu 210,- Eur, dňa 15.12.2013 zaplatil sumu 150,- Eur, dňa 15.01.2014 zaplatil sumu 150,- Eur a dňa 14.02.2014 zaplatil sumu 50,- Eur. Uviedol, že do dňa 14.02.2014 uhradil celkovo sumu vo výške 560,-

Eur. Na základe uvedeného, povinný považoval exekúciu za nezákonnú a neoprávnenú.

2. Zo strany oprávneného v priebehu konania došlo k čiastočnému späťvzatiu návrhu na vykonanie exekúcie, a to v časti vo výške 62,90 Eur, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 18.08.2014. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 10.08.2015, č. k. 11Er/145/2014-100, exekúciu v časti o vymoženie dlžného výživného v sume 62,90 Eur zastavil.

3. V rámci konania o žiadostiach podaných povinným súd prvej inštancie skonštatoval, že platba zo strany povinného na účet matky oprávneného dňa 14.11.2013 vo výške 210,- Eur bola uskutočnená v čase, kedy ešte bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (tzn. matky oprávneného a povinného) nezaniklo. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu vzniká narodením dieťaťa, a nie až rozhodnutím súdu o povinnosti platiť výživné. Súd prvej inštancie nemal v konaní za preukázané, že uvedená suma 210,- Eur bola úhradou na výživné na mal. H. (oprávneného) za obdobie po právoplatnosti rozsudku o výživnom. Na základe predložených dôkazov súd prvej inštancie bol toho názoru, že nemožno spoľahlivo určiť, či išlo o platbu za toto obdobie.

4. Opačné tvrdenia povinného súd prvej inštancie posúdil ako špekulatívne s cieľom vyhnúť sa exekúcii. K uvedenému súd prvej inštancie dospel aj na základe toho, že povinný úhradu vo výške 210,- Eur zo dňa 14.11.2013 v námietkach proti exekúcii neuviedol. Vzhľadom na uvedené považoval túto platbu ako úhradu výživného za obdobie pred právoplatnosťou rozsudku. Peniaze zaslané otcom (povinným) na účet matky určené synovi, vyhodnotil súd prvej inštancie ako prostriedky patriace ešte stále do BSM, t.j. patrili obom manželom spoločne obom v podiele 1/1, vzhľadom na trvanie BSM.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že povinný na výživnom odo dňa právoplatnosti rozsudku o výživnom (02.12.2013) do podania návrhu na vykonanie exekúcie (25.02.2014) zaplatil celkovo sumu vo výške 350,- Eur (dňa 14.02.2014 - 50,- Eur, dňa 15.01.2014 - 150,- Eur a dňa 15.12.2013 - 150,- Eur), pričom v skutočnosti mal uhradiť 590,32 Eur (3 mesiace + 29 dní mesiaca december). Dlžné výživné ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie preto predstavovalo sumu vo výške 240,32 Eur. Napriek tomu, že oprávnený zastúpený matkou vzal svoj návrh na vykonanie exekúcie späť v časti dlžného výživného v sume 62,90 Eur, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu exekúcie v tejto časti, súd prvej inštancie uviedol, že po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik celého nároku oprávneného, alebo bránili jeho vykonateľnosti a neexistujú ani iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná.

6. V súvislosti s návrhom povinného na odklad exekúcie podľa súdu prvej inštancie neboli na strane povinného splnené podmienky pre odklad exekúcie vyplývajúce z ust. § 56 Exekučného poriadku, nakoľko neuviedol také dôvody ani nepredložil také dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že dôjde k zastaveniu exekúcie v celom rozsahu. V závere súd prvej inštancie skonštatoval, že návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s návrhom na odklad exekúcie sú nedôvodné, a preto ich zamietol.

7. Na odvolanie povinného Krajský súd v Prešove ako súd odvolací napadnutým uznesením zo dňa zo dňa 21. apríla 2016, č. k. 22CoE/10/2016-145, uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a exekúciu zastavil. Podľa odvolacieho súdu bolo odvolanie povinného dôvodné. Odvolací súd zastáva názor, že suma dlžného výživného bola ustálená neurčitým, nepresvedčivým spôsobom, čo bolo nepostačujúce pre vyvodenie záveru o nedobrovoľnom splnení povinnosti uloženej exekučným titulom povinným, dôvodnosti výkonu exekúcie a správnosti nariadenej exekúcie.

8. Odvolací súd mal za preukázané platby uskutočnené povinným dňa 14.11.2013 - 210,- Eur, dňa 15.12.2013 - 150,- Eur, dňa 15.01.2014 - 150,- Eur, dňa 14.02.2014 - 50,- Eur, dňa 14.03.2014 - 100,- Eur a dňa 15.03.2014 - 150,- Eur. Z uvedeného vyplýva, že do dňa 25.02.2014 podania návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným, tieto sumy spolu predstavovali sumu vo výške 560,- Eur. Odvolací súd poukázal na sumu 590,32 Eur, ktorú mal povinný zaplatiť za uvedené obdobie podľa exekučného titulu.

9. S názorom súdu prvej inštancie, ohľadom platby 210,- Eur zo dňa 14.11.2013 vykonanej povinným a jej zohľadnením pri plnení rozsudkom určenej vyživovacej povinnosti povinného, sa odvolací súd nestotožnil a skonštatoval jeho nesprávnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že aj keď bola platba uskutočnená ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva a uložení vyživovacej povinnosti, tak sa povinný spolu s matkou oprávneného vzdali možnosti podať odvolanie voči vynesenému rozsudku, v dôsledku čoho už nebolo možné meniť rozsah ich vzájomných práv a povinností. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uviedol, že takto uskutočnené plnenie povinného v čase po vyhlásení rozsudku nemožno ignorovať a vytvoriť z uvedenej situácie postih pre povinného vo forme

exekúcie, ktoré odporuje chápaniu podstaty spravodlivosti práva a účelu právnej regulácie vzťahov.

10. V závere odvolací súd skonštatoval, že exekučným konaním došlo k vytvoreniu fiktívnej potreby ochrany práva oprávneného, pričom jeho opodstatnenosť bola v priebehu konania popretá. Neopodstatnenosť exekučného konania odvolací súd odôvodnil tým, že povinný ku dňu 14.02.2014 zaplatil celkovo 560,- Eur, pričom spolu so sumou 62,90 Eur, v ktorej časti došlo k späťvzatiu návrhu na vykonanie exekúcie a následnému zastaveniu exekúcie, sa jedná o sumu presahujúcu 590,- Eur, ktoré mali predstavovať sumu výživného v zmysle exekučného titulu. Nakoľko bol skutkový stav zistený zle, exekúcia bola nariadená nesprávne. Odvolací súd preto postupoval podľa ust. § 220 O. s. p. a napadnuté uznesenie zmenil tak, že exekúciu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku zastavil.

11. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený zastúpený matkou (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil a návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Namietal svojvôľu a arbitrárnosť odvolacieho súdu v napadnutom uznesení. Závery odvolacieho súdu považoval dovolateľ za neprípustné, odporujúce základným zásadám hodnotenia dôkazov a zisťovania skutkového stavu veci. Odvolací súd sa podľa dovolateľa stotožnil s názorom povinného o nedôvodne začatej exekúcii, a to napriek tomu, že o prípustnosti exekúcie a jej dôvodnosti už bolo v konaní o námietkach proti exekúcii rozhodnuté, pričom odvolací súd neakceptoval skutočnosti uvádzané oprávneným ani ich žiadnym spôsobom neposúdil.

12. K sume vo výške 210,- Eur zaplatenej povinným dovolateľ uviedol, že sa jedná o súčasť finančných prostriedkov obsiahnutých na bankovom účte, ktoré boli v sume 1.375,30 Eur (vrátane 210,- Eur) predmetom pomerného vyporiadania medzi bývalými manželmi, a nie plnením vyživovacej povinnosti. Dovolateľ zároveň poukázal na rozsudok zo dňa 28.04.2016, sp. zn. 4C/18/2014, ktorý tento názor dovolateľa potvrdzuje. Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že suma 210,- Eur tvorila náhradu škody za pretrpenú bolesť, resp. bolestné pre oprávneného, ktoré bolo po likvidácii poisťnej udalosti vyplatené povinnému ako poisťné plnenie spolu s finančnými prostriedkami z titulu zrušenia poisťnej zmluvy, ktoré patrili poistenému, ktorým bol oprávnený. V tejto súvislosti má dovolateľ za to, že odvolací súd sa uvedenými skutočnosťami nezaoberal ani nevykonal navrhnuté dôkazy ohľadom toho, že suma 210,- Eur predstavovala súčasť BSM.

13. Okrem iného dovolateľ namietol sumu 62,90 Eur, v ktorej časti zobrať oprávnený svoj návrh na vykonanie exekúcie späť a odvolací súd ju kvalifikoval ako ďalšiu platbu. Tento záver odvolacieho súdu vyhodnotil dovolateľ ako nepreskúmateľný. V rámci svojej argumentácie dovolateľ poukázal na tvrdenie povinného uvedené v námietkach proti exekúcii, z ktorého vyplynulo, že 14.03.2014 ešte splatnosť výživného za 03/2014 podľa povinného nenastala. Na základe uvedeného má dovolateľ za preukázané omeškanie povinného s platením výživného. Svoj nesúhlas dovolateľ vyjadril aj s názorom odvolacieho súdu o nemožnosti určiť presnú sumu výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie. K tomu dovolateľ uviedol, že ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie mal povinný povinnosť zaplatiť celkovú sumu vo výške 590,32 Eur, pričom z toho povinný zaplatil iba 12/2013 - 150,- Eur, 01/2014 - 150,- Eur a 02/2014 - 50,- Eur (tzn. 350,- Eur). Zostávajúca neuhradená čiastka na výživnom predstavovala sumu vo výške 240,32 Eur. V prípade započítania úhrady vo výške 210,- Eur zo dňa 14.11.2013 odvolacím súdom, by bolo bez problémov možné určiť zostávajúcu neuhradenú sumu výživného. V dovolaní ďalej dovolateľ tvrdil, že povinný bol permanentne pred podaním návrhu na výkon exekúcie v omeškaní s platením výživného a dňa 14.03.2014 zaplatil iba sumu 50,- Eur namiesto 150,- Eur.

14. Znemožnenie prístupu oprávneného na súdnu ochranu dovolateľ videl v tom, že mu nebolo doručené vyjadrenie povinného, na ktoré v napadnutom rozhodnutí odvolací súd poukazuje. Dovolateľ sa nestotožnil s výrokom odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí, nakoľko tento podľa jeho názoru je v rozpore s ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Predpokladom zastavenia exekúcie je vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, ktorý však odvolací súd nerešpektoval.

15. K dovolaniu oprávneného sa vyjadril povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že považuje predmetné dovolanie za neprípustné a jeho obsah tvorí len revízia skutkového stavu s poukazom na nové skutočnosti spolu s prezentáciou vlastných predstáv dovolateľa ako mali byť jednotlivé dôkazy vyhodnotené. Povinný navrhol dovolanie oprávneného odmietnuť podľa ust. § 447

písm. c/, písm. f/ alebo zamietnuť podľa ust. § 448 ako nedôvodné.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“) ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné zamietnuť.

17. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, ust. § 237 ods. 1, 2 a ust. § 239 O. s. p.

18. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle ust. § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolanie bolo podané na súd prvej inštancie po 01.01.2015. Prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku treba preto posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 353/2014 Z. z. (účinného od 01. januára 2015), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pozn. dovolacieho súdu: v ďalšom sa Občiansky súdny poriadok uvádza v tomto znení).

19. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

20. Povinná napadla dovoláním uznesenie. Uznesenia súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 239 O. s. p.

21. Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

22. Podľa ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

23. Podľa ust. § 239 ods. 3 O. s. p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

24. Odvolací súd dovoláním napadnutým uznesením zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, čím podľa ust. § 239 O. s. p. je v tejto veci daná prípustnosť dovolania.

25. Dovolací súd s prihliadnutím na priebeh doterajšieho konania uvádza, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 21.10.2013, sp. zn. 8P/241/2013, bolo manželstvo matky oprávneného a povinného rozvedené a povinnému bola uložená povinnosť platiť výživné na oprávneného vo výške 150,- Eur, vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc právoplatnosťou rozsudku (ďalej len „rozsudok“). Nakoľko sa matka oprávneného a povinný na pojednávaní vzdali možnosti podať odvolanie voči tomuto rozsudku, právoplatnosť závisela už len od jeho doručenia. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že výrok o povinnosti platiť výživné je predbežne vykonateľný podľa ust. § 162 ods. 2 O. s. p. a upriamil pozornosť aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.12.2008, sp. zn. 3Cdo/98/2008, z ktorého vyplýva, že v prípade rozsudku (o uložení vyživovacej povinnosti), ktorý je predbežne vykonateľný, plynie lehota od jeho doručenia povinnému účastníkovi. Začiatok plynutia lehoty na plnenie pri predbežne vykonateľnom rozsudku sa neviaže na právoplatnosť rozsudku; deň právoplatnosti nie je tu z hľadiska vzniku vykonateľnosti významný.

26. Vzhľadom na to, že vykonateľnosť a právoplatnosť výroku o výživnom sú dva odlišné momenty, dovolací súd konštatuje, že povinný mal povinnosť platiť výživné na oprávneného bez ohľadu na to,

kedy nastane právoplatnosť uvedeného rozsudku. Z uvedeného potom vyplýva, že aj keď rozsudok ešte nebol právoplatný (tzn. manželstvo ešte nebolo právoplatne rozvedené a BSM stále existovalo, pričom manželia už nežili v spoločnej domácnosti), otec oprávneného bol povinný platiť na neho výživné. Okrem iného dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na vyjadrenie oprávneného k odvolaniu povinného zo dňa 25.11.2015, doručeného na súd prvej inštancie dňa 30.11.2015 (č. l. 117-118 spisu), kde matka oprávneného uviedla, že sa predsa o výchovu a výživu maloletého nemohla úplne sama starať až do právoplatnosti rozsudku, o ktorej nevedela, kedy nastane, a preto požadovala od povinného ako otca oprávneného, aby si plnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť k oprávnenému aj za obdobie pred rozvodom a zánikom manželstva. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neuznal platbu povinného vo výške 210,- Eur zo dňa 14.11.2013 ako plnenie rozsudkom určenej vyživovacej povinnosti. Odvolací súd tento postup súdu prvej inštancie nevyhodnotil ako správny a dovolací súd sa s názorom odvolacieho súdu stotožňuje. Dovolací súd považuje tvrdenia oprávneného o prostriedkoch vyplatených z poisťovnej zmluvy príslušnou poisťovňou povinnému za irelevantné, nakoľko v danom konaní sa jedná o plnenie vyživovacej povinnosti v prospech oprávneného na základe rozsudku, a nie o iné peňažné plnenia.

27. Pre zhrnutie dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu má za preukázané, že povinný uskutočnil na vyživovacej povinnosti v prospech oprávneného do dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie (25.02.2014) nasledovné platby: 14.11.2013 - 210,- Eur, dňa 15.12.2013 - 150,- Eur, dňa 15.01.2014 - 150,- Eur, dňa 14.02.2014 - 50,- Eur. To znamená, že povinný na výživnom v prospech oprávneného zaplatil celkovo sumu vo výške 560,- Eur. Suma, ktorá mala byť povinným ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie zaplatená predstavuje 590,32 Eur a pozostáva z nasledovných splátok výživného: 12/2013 - 140,32 Eur, 01/2014 - 150,- Eur, 02/2014 - 150,- Eur a 03/2014 - 150,- Eur.

28. Oprávnený návrh na vykonanie exekúcie podával na sumu vo výške 303,22 Eur s tým, že v priebehu konania došlo k čiastočnému späťvzatiu návrhu, a to v časti vo výške 62,90 Eur. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 10.08.2015 exekúciu v časti 62,90 Eur dlžného výživného zastavil. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje zhodne s odvolacím súdom, že návrh na vykonanie exekúcie, pre ktorý bolo udelené poverenie, v tam uvedenom rozsahu nebol opodstatnený.

29. Dovolateľ namietal, že v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

30. Za inú vadu konania sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcich skutočností, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neuniesol dôkazné bremeno, nesprávne rozloženie dôkazného bremena medzi účastníkov konania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplývala, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo a logický rozpor v hodnotení dôkazov (nemožno pritom vylúčiť, že v závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom; dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že dovolanie podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu - ust. § 237 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom odo dňa 01. januára 2015). Uvedená konštrukcia prípustnosti dovolania v exekučnom konaní má za cieľ, aby Najvyšší súd SR prejednával veci, ktoré principiálne patria do pôsobnosti najvyššieho súdneho orgánu všeobecnej sústavy súdov Slovenskej republiky, a nie veci, v ktorých dochádza (už len) k nútenému vykonaniu splnenia povinnosti, ktorá bola už skôr uložená exekučným titulom, tzn. právoplatný a vykonateľným rozhodnutím.

31. O vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. ide tiež vtedy, keď nastane odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvej inštancie bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania. Zo spisu nevyplýva, že v konaní na odvolacom súde došlo k vade uvedenej povahy, keďže odvolací súd vychádzal z rovnakých skutkových a právnych skutočností, a exekúciu zastavil, na rozdiel od súdu prvej inštancie. Takýto postup odvolacieho súdu nemožno považovať za vadu konania, ktorá by mala za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia.

32. Dovolací súd preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odvolací súd v rámci preskúmania správneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, nedospel k záveru, že by sa na

konanie vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovtedy pri rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité. Odvolací súd použil tie isté ustanovenia, toho istého právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Spor však posúdil tak, že dospel k opačného právneho záveru, kedy krajský súd považoval sumu vo výške 210,- Eur zaplatenú povinným dňa 14.11.2013 za plnenie vyživovacej povinnosti v prospech oprávneného. Odvolací súd týmto nezaložil svoje rozhodnutie na iných právnych dôvodoch než súd prvej inštancie, vychádzajúc z ustanovení právneho predpisu, ktoré neboli v spore dovtedy použité. Nešlo preto o vydanie tzv. prekvapivého, nepredvídateľného rozhodnutia tým, že sa oprávnený nemal možnosť vyjadriť k novej aplikácii dovtedy nepoužitého právneho predpisu na zistený skutkový stav. Odvolací súd vydaním napadnutého rozhodnutia s odlišným právnym záverom, ako je tomu v obdobných prípadoch, sa nedopustil nesprávneho procesného postupu a neznemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, čím by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd zároveň dodáva, že odvolací súd za základ svojho rozhodnutia vzal tie skutočnosti, ktoré vyplývali z jednotlivých dôkazov predložených v priebehu konania. V danom spore preto nejde o prípad, kedy by bolo vydané nepredvídateľné a prekvapivé rozhodnutie tak, ako to mylne uvádza dovolateľ.

33. Dovolateľ ako dovolací dôvod uplatnil aj ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

34. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval.

35. Krajský súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, pretože dospel k právnenému záveru, že exekúcia v rozsahu uvedenom v návrhu na vykonanie exekúcie nebola prípustná, a preto bolo potrebné exekúciu zastaviť. Skutočnosť, že v priebehu konania oprávnený zobral svoj návrh na vykonanie exekúcie v časti 62,90 Eur späť a zdôvodnil to nesprávnym výpočtom dlžného výživného potvrdzuje správnosť názoru odvolacieho súdu. Odvolací súd sa náležite zaoberal otázkou, či je možné platiť 210,- Eur uskutočnenú povinnosť ešte pred právoplatnosťou rozsudku považovať za výživné zaplatené v prospech oprávneného v súlade s rozsudkom. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu dospel k opačnému záveru ako súd prvej inštancie. Ako už bolo uvedené vyššie s prihliadnutím na predbežnú vykonateľnosť výroku o určení vyživovacej povinnosti, plnenie tejto povinnosti povinným ešte v čase existencie BSM manželov (pred právoplatnosťou výroku o rozvode manželov) nemožno ignorovať a následne sankcionovať exekúciou ako to urobil súd prvej inštancie.

36. Dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu a preskúmaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu zistil, že toto spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí, tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojoľné). Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že posúdenie veci odvolacím súdom je vecne správne.

38. Z uvedeného vyplýva, že dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nie sú dané a keďže nebolo zistené, že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného zamietol, pretože nie je dôvodné (ust. § 448 C. s. p.).

39. V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení ust. § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa ust. § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania, rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od

01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.